

Molnár István csendőr százados 1915-2011

Kassán született 1915. augusztus 11-én, apja banki főkönyvelő és kisbirtokos volt. Iskoláit Debrecenben a Református Gimnáziumban, Nagykárolyban az Állami Gimnáziumban, majd a miskolci Tisza István Tudományegyetemen végezte, ahol jogászdiplómát szerzett.

Kassán tanúja volt a felvidéki bevonulásnak. 1939-ben vonult be katonának, Kassára. 1942-ben zászlósként csatlakozott a m. kir. csendőrséghez.

Csendőr századosként ő volt a Sátoraljaújhelyi Szárnyparancsnokság utolsó vezetője.

Csatáry Béla (Bill) rajza

A háború végén Németországba vezényelték, ahonnan 1945 októberében hazatért. A kommunisták először deportálták Sátoraljaújhelyre, majd internálták mint “nyugatról hazatért csendőr”-t. Többévi kényszermunka után sikerült megszöknie. Sofőrként próbált dolgozni, ám a kommunista üldözés elől menekülésre kényszerült. 1948. december 31-én hagyta el Magyarországot, de feleségét és kislányát nem vihette magával.

1951-ig Németországban volt amerikai fennhatóság alatt, ahol szintén sofőrködött, majd 1951-ben az USA-beli Clevelandbe települhetett, ahol kiváló munkájáról híres autójavító, majd telekközvetítő lett. Az 1958-ban v. Borgóy János őrnagy által megalapított *Magyar Csendőrök Családi Közösségének* lett fáradhatatlan vezetője 1978-ban, amely feladatot csodálatos lelkesedéssel és odaadással végzett, lebetegedéséig, 2011 tavaszáig. Ez a szervezet fénykorában mintegy hatvan magyar királyi csendőrt tudott tagjai között és az MKCsBK legerősebb helyi jellegű csendőrszervezetének számított. Igen sikeresen végezték a hagyományápolást; s Molnár százados többek között jó negyven éven át, egészen 2010-ig szervezte a februári „csendőr” ebédeket és a szilveszteri „csendőr” bálókat, melyeken rendszeresen több mint 180-200 fő vett részt. Segélyező tevékenységük is kiemelkedő volt: az évek során több mint 60,000 dollárt küldtek haza Magyarországra szűkölködő bajtársaknak és csendőrözvegyeknek.

1980-ban újra nősült: Borgóy János özvegyét, Editet véve feleségül.

A m. kir. csendőrség hőseinek és vértanúinak emlékére felállított emléktábla előtt (Youngstown, Ohio, USA) bajtársakkal és feleségével (az emléktáblától jobbra) cc. az ezredfordulón.

A közelmúltbeli emigrációs élet egy felemelő pillanata volt az a 2008-as, február 22-23-án Venice-ben rendezett floridai Csendőrnapi, melyen együtt volt Molnár István, a clevelandi szervezet vezetője, v. Körössy Zoltán, a *Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség* vezetője Marylandból, Ságvári Pál, a magyarországi *Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület* elnöke, és még

négy “eredeti” magyar királyi csendőr: Honos Ervin Kanadából, Döme Károly, Szabó Gyula (aki 2010-ben hazaköltözött Mádra) és v. Tamáska Endre (†2010) Floridából.

Rövid betegség után 2011. május 29-én húnyt el Cleveland Ohio-ban. Porait a Sunset Memorial Park magyar részlegében helyezték örök nyugalomra. Molnár István rendkívül nagy tudású, kiegyensúlyozott szemléletű csendőrtiszt volt, aki aktívan támogatta az egyéb helyi magyar szervezeteket is és a magyar cserkészetet is. Valóban életszemlélete volt szeretett népének a csendőr jelszó szerinti szolgálata, “Híven, becsülettel, vitézül, a hazáért, mindhalálig!”

Dr. Tóth Gergely, Kalifornia, 2011. június 5., egy 2002-ben készített interjú alapján

Nagy örömeire szolgált, hogy 2007 nyarán megtekinthette Kőrössy Zoltán csendőr “múzeum”-át, ahol sok évtized után újra felhúzhatta a századosi zubbonyt.

Csendőreink a csendőrnapi ünneplésen 2008 februárjában, a floridai Venice-ben, Ballról jobbra: Honos Ervin, Szabó Gyula, Döme Károly, Molnár István, Tamáska Endre

Molnár István temetésén

Emlékezés Molnár Istvánra

Ismertem egy embert – mindenki szerette,
Magyar ügyet szolgált annak minden tette.
Elöttem áll most is barátságos képe
S utólérhetetlen, jó humorérzéke.
Nem volt ő hatalmas, már mint hogy termetre,
De annál nagyobb volt a jó szíve, lelke.
Példaképe volt ő az önzetlenségnek
S azon túlmenően, a bőkezűségnek.

Szabad Felvidéken látott napvilágot,
Ahol mint kisgyermek szedett gyöngyvirágot.
Még diákkorában színjelesre végzett
S továbbtanuláshoz tehetséget érzett,
Majd pedig mint rendnek, fegyelemnek híve,
Kakastollasokhoz húzta őt a szíve.
Azok be is vették őt közéjük, méltán,
Ahol aztán gyorsan ment fel a ranglétrán.

Hej, de sok betörőt, tolvajt nyakoncsípett
És a rácsok mögé tüstént penderített!
Tetszett a munkája az alispán úrnak,
Mert amazok – úgymond – kasszát már nem furnak.
Csendőrszázados lett a jó Pista bátyja,
Így szolgálta népét, mint a jók barátja,
Míg a világégés őt is el nem űzte
S messzi idegenbe, Cleveland-be száműzte.

Évente szervezte a Csendőrebédet
És megvendégelte a cleveland-i népet.
A nép Pista bácsit szívesen hallgatta,
Ékes beszédeit soha meg se' unta.

Ezek pedig voltak furfangosak, szépek,
Sokszor könnyfacsaró, múltból való képek.
Fennkölt hangú költő mondott egy jó verset,
Majd a női kórus remekelt pár percet.

Ám az ebédeknek mozgató rugója
Volt, hogy tiszteletét mindenki lerója
A hősök előtt, kik védték Budapestet,
Maguk köré nyírva sok muszka holttestet.
Akkor a sok vitéz magyar honvéd, csendőr,
Diák, hungarista és sok derék rendőr,
Az utolsó percig védte Budavárát
S hősi életével adta meg az árát.

Megjegyzésre méltó a Csendőrszilveszter.
Azt is Molnár István rendezte, nem egyszer.
Szép estélyek voltak ezek az estélyek,
Ahol lenge szárnyra kaptak a kedélyek.
Viszont nemes célja is volt e báloknak:
Támogatást adni a rászorulóknak;
Elszakított földön magyar testvéreknek
S nem utolsó sorban a kis cserkészeknek.

Kedves Pista bátyánk, aki most elmentél,
Minket, magyarokat szegényebbé tettél,
De nem csak szegénnyé, szomorúvá is, mert
Téged mindenki, mint jóbarátot ismert.
Egyszer mindannyian átmegyünk a Hídon,
Akkor pedig fogunk találkozni bizton.
Kérjük a Jóistent, áldja meg emléked
És bocsásson égi otthonába Téged.

Veres Gusztáv

Fairview Park, Ohio, 2011. június 12-én, Pünkösöd napján